
Jubileusz 70. urodzin profesora Oleksija Prokopczuka

Polilog. Studia Neofilologiczne nr 1, 255-256

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

JUBILEUSZ 70. URODZIN PROFESORA OLEKSIIA PROKOPCZUKA

Oleksij Prokopczuk urodził się 1 września 1940 r. we wsi Stepaniwka, powiat Sdolbuniw, okręg Riwne, na Ukrainie. W roku 1957 ukończył szkołę średnią z wyróżnieniem i otrzymał srebrny medal za wybitne osiągnięcia w nauce. Po maturze zdecydował się na studia germanistyczne na uniwersytecie w Tscherniwzi (Czerniowce), które ukończył z wynikiem bardzo dobrym. Po studiach podjął pracę jako nauczyciel akademicki na uniwersytecie w Wornoneżu, gdzie wygłaszał swoje pierwsze wykłady z językoznawstwa i prowadził seminaria dla studentów. Dr I. Sussow szybko poznał talent młodego naukowca Oleksija Prokopczuka i zaproponował mu pisanie dysertacji doktorskiej na uniwersytecie w Leningradzie (obecnie Sankt Petersburg). Jego praca *Adjektivierung der Partizipien I in der deutschen Gegenwartssprache (Formy przymiotnikowe imiesłówów przymiotnikowych czynnych we współczesnym języku niemieckim)*, napisana pod kierunkiem prof. Tatjana Strojowej, zyskała duże uznanie recenzentów.

W latach 60. nastąpił rozkwit lingwistyki i młody Oleksij Prokopczuk wykorzystał możliwości rozwoju, jakie stwarzała mu stolica kultury – Leningrad. W Bibliotece im. Saltykowa-Schtschedrina widywano go bardzo często i mówiono o nim „mól książkowy”. Wyższa Szkoła Pedagogiczna im. Alexandra Hercena stała się jego drugim domem, gdyż systematycznie uczęszczał na wykłady znanych naukowców, w tym prof. Władimira Admoniego. To na tej uczelni Oleksij Prokopczuk stworzył podwaliny swojej przyszłej pracy naukowej.

W roku 1969 O. Prokopczuk uzyskał stopień doktora i podjął pracę na uniwersytecie w Doniecku, gdzie otrzymał stanowisko kierownika Katedry Języka Niemieckiego. Dla wielu koleżanek i kolegów prowadzenie badań naukowych pod Jego kierunkiem było prawdziwą przyjemnością.

W latach 1979-1995 dr Oleksij Prokopczuk pracował na uniwersytecie w Charkowie, gdzie łączył pracę wykładowcy z intensywną działalnością naukową. Z jego inicjatywy wprowadzono seminaria lingwistyczne na Wydziale Języków Obcych. W 1990 r. wydał swoją monografię *Zusammengesetzter Satz und Text (Zdanie złożone i tekst)*, która jest cytowana w wielu naukowych bibliografiach.

W 1991 r. uzyskał stopień doktora habilitowanego na uniwersytecie w Sankt Petersburgu, na podstawie rozprawy *Funktional-semantische Besonderheiten der Satzgefüge in der deutschen Gegenwartssprache (Osobliwości funkcjonalno-semantyczne zdania złożonego we współczesnym języku niemieckim)*. W Charkowie zainicjował utworzenie Rady Naukowej ds. Przewodów Doktorskich w zakresie językoznawstwa niemieckiego. Jako prodziekan ds. naukowych całkowicie poświęcił się rozwojowi badań na Wydziale Języków Obcych.

W roku 1995 nastąpił zwrot w karierze naukowej prof. dra hab. Oleksija Prokopczuka, bowiem objął kierownictwo Zakładu Języka Niemieckiego w Instytucie Neofilologii Pomorskiej Akademii Pedagogicznej (wtedy Wyższej Szkoły Pedagogicznej) w Słupsku.

Lingwistyka i germanistyka stały się wielką pasją Profesora. Tą pasją zaraził też swoich najbliższych: małżonkę – dr Emmę Prokopczuk, córkę – dr Klaudię Prokopczuk i syna Oleksija.

Działalność naukowa Profesora znajduje uznanie w kręgach naukowych Ukrainy, Polski, Rosji i Niemiec. Jego publikacje wskazują na głębokie zainteresowanie językiem niemieckim i duże kompetencje w dziedzinach, które badał. Jego dwie monografie oraz ponad 90 artykułów dotyczących składni, semantyki i pragmatyki – bez wątpienia – wzbogaciły językoznawstwo niemieckie.

Profesor Prokopczuk jest osobą niezwykle ciepłą, skromną, szlachetną i czynną w stosunku do wszystkich. To człowiek, którego szanujemy i kochamy. Koledzy, koleżanki, przyjaciele, współpracownicy i studenci wyrażają szacunek, uznanie i wdzięczność dla swojego Profesora.